

צילום: אריאל תגר

פורטפוליו / שחר זיו

גיל: 41 ■ תפקיד: שותף בכיר ב־ODB [יוזם האבט](#)

במשרד, כרואה חשבון פשוט ועוד למטה מזה. ענייני האגו או הכיבודים לא עניינו אותי. כבר אז היו כמה עשרות עובדים, כך שלא יצא לנו לעבוד צמוד. עובדה, אנחנו עובדים יחד כבר הרבה שנים, ויש לנו כימיה. העסקים לא זולגים הביתה, והביאי בחשבון שבכל יום שישי אנחנו אוכלים אצלם ומשאירים את הנכדים לישון שם.

קריירה 2: אחרי ארבע שנים כרואה חשבון, החלטתי שאני רוצה לעסוק בייצור, והתחלתי ללמוד במסלול דוקטורט למימון. התחלתי להתפתח בתחום במשרד. הייתי תקופה מסוימת מנהל תחום גדל"ץ ותשתיות, וסביב שנת 2000, כשהתמזגנו עם האפט, והיה מיעוט מנהלים, נוצר עליי עומס עצום, שאילץ אותי לעזוב את הלימודים והרחבתי את מחלקת הייצור.

האפט: היו שלושה שותפים, דור שלישי למשפחה, ולפני חמש שנים הם פרשו.

ינאל גרומן: שותף בכיר במשרד, שנבחר להיות נשיא לשכת רואי החשבון. כולנו התגייסנו לטובתו בלב שלם. הוא מסוגל להוביל את מיצוב המקצוע למקום שהוא ראוי לו.

נדל"ן: אני מנהל את השקעות הנדל"ן שלנו.

גלובליות: הקמנו עם שותף מקומי סניף של [BDO](#) בגרוזיה, ואנחנו מתכוונים להשתמש במודל הזה בעוד מדינות במזרח אירופה. הקמנו גם חברות בנות לפיתוח עסקי בסין ובהודו. זה הכיוון. אנחנו מעסיקים אלף עובדים, ומתוקף הרגולציה מוטלות עלינו הרבה מגבלות בארץ.

ספורט 2: אני שונא לרוץ מרתונים, ופעם שחיתי וסכלתי. כל מה שמונטוני - להיות רג באקווריום או לרוץ על מכונה - זה לא בשבילי. כל מה שקבוצתי זה בכיף. אחרי שהרבה זמן לא עשיתי כלום, חזרתי לשחק כדורגל וכדור-עף.

היסטוריה מצולמת: בעיקר ישראלית, מרתקת אותי. קורא ספרים ומבקר בתערוכות, יוצא לי להיות הרבה במוזיאון ארץ ישראל, אבל אני יכול להחזיק מעמד מקסימום שעה בכל פעם.

תפיסת עתיד: מקצועית אני יכול לתת. אני אוהב את מה שאני עושה - זה חלק מהסיפוק שלי ומהעתיד שלי בחברה.

אני: משתדל לקחת דברים בקלות. שחקן נשמה. כשאתה עולה למגרש תהיה שלם עם עצמך ותן את הכול.

ילדות: רמת גן, ליד הר נפוליאון. גרנו לא רחוק מסבא ומסבתא, שהיה להם קיוסק ליד העירייה, נכס עצום לנכדים. אימא, דוקטור לחינוך, הייתה מורה באוהל שם, ראש האגף להכשרת עובדי הוראה במשרד החינוך, והקימה את "מופת". גרנו בדירת שני חדרים. כשעברנו לרמת השרון, ואבא, שלמה זיו, היה בכיר בבנק הפועלים, התחלנו להרגיש רווחה. בבית גדלנו על ערכים של עבודה, יושר וחריצות.

אחיה: אנחנו שלושה. שרון פסיכולוגית, ושני עוסק בפיתוח ונאליצור רענה. אין בינינו תחרות או קנאה. אגב, השמות של כולנו מתחילים באות ש': שלמה, שרה, שרון, שחר ושני.

שלמה זיו: אבא. כל מילה שאומר עליו תהיה קטנה.

ספורט 1: השתתפתי בכל ענף אפשרי, ושיחקתי כדוריד מקצועני עד גיל 33 באס"א תל אביב, במכבי רעננה ובנאליצור רעננה בליגה הבכירה. הפסקתי כשזה התנגש עם לימודי הדוקטורט ועם העבודה.

ציונים: הייתי פעיל ואפילו מדריר, קריירה שנקטעה כשהבינו שסגנון ההדרכה שלי היה חופשי. התגייסתי עם גרעין נח"ל שיועד לייסד את היאחזות "הר עמשא", ונשארתי שם קצת אחרי השחרור. את האינתיפאדה הראשונה עברתי בשכם, ובעיקר בג'בלייה. תקופה נוראית. היו רגעים של פחד מוות, כמו ביום ההוא שהיינו ארבעה אנשים בג'פ מול אלף איש. זאת הייתה אחת הסיבות לכך שלא המשכתי לקצונה.

קרני: אחתי. נפגשנו בצבא. היא הייתה בגרעין ירושלמי. הכרנו בתחילת השירות והתחתנו 12 שנים אחרי. יש לנו שני ילדים, וקרני היא מנהלת התוכן של הוט. יש לנו חיבור טבעי, מדהים, והרבה מן המשותף בצורת החשיבה. שנינו ציניים, צוחקים מאותם דברים וחולקים תפיסת עולם צנועה. היא מנהלת בחסד ובעלת כריזמה.

בחירה: אחרי טיול השחרור הייתי צריך להחליט אם להמשיך למשהו בעולם הספורט, או ללכת לעסקים ולהצטרף למשרד של אבא. הייתה התלבטות, והחלטתי שיהיה מטופש להפסיד הזדמנות בגלל עקרונות מטופשים. התחלתי ללמוד חשבונאות.

קריירה 1: בשנה השנייה או השלישית התחלתי לעבוד